

Envetenhetens triumf

Sommaren 1959 var het, en kanonsommar helt enkelt. Så gott som alla (utom bönderna möjligen) gladdes och njöt av värmen och regnbefrielsen. Farsan, som var ölutkörare, blev lite trött på alla tjugatiga ”nu går det väl åt dricka”-tillrop, men samtidigt rullade kulorna ju in: Han fick 3 öre per såld flaska till privatpersoner, och 1 öre per flaska till affärer och kiosker.

Själv, omedvetet hanbarndjur i nioårsåldern, fann jag det skitkul att cykla de 3-4 kilometerna till Örsjön och bada varje dag. Utan att frysa kunde jag ägna mig åt att dyka av hjärtans lust i det bruna sjövattnet med mitt cyklopöga. Det fanns stenar att undersöka, tillika en och annan abborre eller silvrig mört att fascineras av.

Men så var det detta med simskolan. Mina föräldrar hade bestämt att jag måste lära mig simma. Och visst, det ville också jag gärna, så jag övade och övade på simtagen: *ett, två, å tre ihop!* (Var det inte så vi sa?) Bröstsimm naturligtvis, ingenting annat, och på land till att börja med; torrsimm alltså. Jag lärde mig kombinera arm- och bentag på ett utormordentligt sätt. Glad i hågen gick jag ner till vattnet för att tillämpa det jag lärt mig – och sjönk som en sten. Det verkade stört omöjligt för mig att lära mig simma.

Långt senare, som svensklärare på gymnasiet, läste jag den fina novellen ”Torrsimmaren” av Gunder Andersson med mina elever. Anders, huvudperson i novellen, är expert på torrsimm men sjunker direkt varje gång han försöker simma på riktigt. Han blir retad av sina kamrater och mobbad av sin otrevliga moster. Jag kunde verkligen identifiera mig med Anders; tänkte på hur jag torrsimmade mig igenom hela den heta sommaren 1959.

Förkrossad av kritiken går Anders ensam till en svart skogstjärn. Läsaren får intrycket att han tänker ta livet av sig. Han vadar långsamt ut i det kalla vattnet – och simmar tvärsöver tjärnen! När ingen ser på kan han plötsligt simma.

Riktigt så dramatiskt var det inte för mig. Minns inte om det skedde samma sommar eller året efter, men så småningom lyckades jag med stort mod och herkulisk ansträngning ta järnmärket i simning, dvs. jag simmade 50 meter. Inte utan fusk, det ska sägas; jag gick lite på botten när jag vände efter halva sträckan. (Tänk om jag måste lämna tillbaka märket nu, när det kommit ut?!) Men ändå, vilken triumf!

Att kunna simma blev viktigare än det mesta för mig. Och det har gällt rent allmänt: sånt som varit svårt – ofta praktiska ting av olika slag: torka mig i rumpan själv, knyta skorna, cykla, vissla, m.m. – har jag gett mig fan på att lära mig, åtminstone hjälpligt. Annat som jag haft lättare för har jag däremot varit slarvig och lat med.

1963 började jag i realskolan. Nästan omgående skulle vi ha idrottsdag, med bl.a. simprov. Vädret, liksom sjövattnet, var iskallt. Nästan ingen hoppade i. Men jag gjorde det, och simmade 200 meter! Alla toppbetygen jag så småningom fick funderade jag inte så mycket på; jag visst ju att jag hade läshuvud, som det hette. Men jag var mäktigt stolt över att längst ner på betyget kunna läsa: *Fullgjort klassens simkunnighetsprov...*